

[Udenrigsministeren.]

punkt, synes meget hurtigt afløst af bitterhed over, at regeringen har taget standpunkt.

Det ærede medlem understreger videre, at selv om regeringen nu har taget standpunkt, er det ikke muligt for oppositionen at gøre det; man kan ikke forlange, at oppositionen skal tage noget standpunkt, for man ved for lidt. Det ærede medlem hr. Per Federspiel var som ordfører for venstre inde på det samme, idet han klagede over, at vedrørende de syv var der så meget, der var uklart; der var så meget, der var overladt til senere forhandling. Ja, her må jeg måske have lov til at minde om, at det jo ikke tidligere har generet de to store oppositionspartier at tage standpunkt på trods af manglende viden. Netop herom udtalte det ærede medlem hr. Per Federspiel sig under forhandlingerne den 19. februar, idet han sagde, at når man drøfter disse spørgsmål, støder man ofte på det selvopgivende standpunkt, at vi ved for lidt om konsekvenserne og derfor ikke kan tage stilling.

„Denne rådvildhed“, siger det ærede medlem hr. Per Federspiel, „er i og for sig forståelig, men den er både sagligt og politisk ubegrundet. Selvfølgelig er det rigtigt“, fortsætter det ærede medlem hr. Per Federspiel, „at ingen kan kortlægge fremtiden med matematisk sikkerhed. Ingen ved, hvad der vil ske under den ene eller den anden eller den tredje plan om 5 eller 10 år. Ingen ved, hvad der kan være sket under den eventuelt femte, sjette eller syvende europæiske plan. Hvem kan med sikkerhed forudsige næste års konjunkturer? Hvem tør spå om den retning, som den økonomiske aktivitet vil tage?“ „Men“, konkluderer det ærede medlem hr. Per Federspiel, „det er nu engang ikke situationen om 15 år, vi skal tage stilling til — fremtiden må vi tage med de konsekvenser, den indebærer; det er situationen i dag, det drejer sig om.“ Det ærede medlem hr. Poul Møller var vel i februar knap så langt fremme i stand-

punkttagen, men var dog i juni måned, da folketinget havde sin afsluttende debat, i stand til at give meget sikre antydninger om, hvad der måtte være det konservative folkepartis standpunkt. På det tidspunkt var manglende viden ikke nogen hindring for at tage principiel stilling, og det er jo i dag kun en rent principiel stilling, der er tale om at tage.

Dengang udtalte det ærede medlem, at hvis Danmark blev nødsaget til at træffe et valg mellem medlemskabet af de seks landes fællesmarked og de ydre syvs frihandelsområde, ja, da ville det konservative folkeparti på det hidtil foreliggende grundlag foretrække tilslutning til de seks, så de bliver til syv og de syv bliver til seks. Dengang var forudsætninger og konsekvenser tilstrækkeligt oplyst for det ærede medlem hr. Poul Møller til, at han kunne give en så sikker og kraftig principiel indikation af sit partis standpunkt.

Nu skal man jo ikke gøre nogen uret, og jeg vil heller ikke gøre det ærede medlem hr. Poul Møller uret. Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem i en passus i sin tale i dag lod vejen stå åben for det konservative folkepartis tiltræden til de syv senere ved traktatens ratifikation, og dette lille forbehold glædede mig.

Lad mig vende mig til de europæiske perspektiver, der i så høj grad og med rette har beskæftiget de ærede ordførere i deres indlæg.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har jo ret, når han siger, at det er Europas samling, der er vort inspirerende mål. Har denne målsætning nu ændret sig for os? Nej, den har ikke ændret sig. Målet er det samme, selv om Danmark jo nu, når de syvs ydre frihandelsområde om nogle måneder bliver en kendsgerning, sejler i konvoj med andre for at nå målet.

Lad mig på dette sted for klarheds skyld tilføje, at selv om Danmark således i fremtiden på sin vej mod det europæiske mål kommer til at sejle i en konvoj, vil vi ikke føle os afskåret fra fortsat at søge sam-